

Podstawy prawne Integracji (Prof. Jerzy Grossman)

Pierwsze działania na rzecz integracji podjęto na początku lat 90-tych. W 1991 roku przedstawiono pierwszy zapis prawny (ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty) dotyczący zasad kształcenia integracyjnego. Przepisy te mówią, że wszystkie dzieci ze Specjalnymi Potrzebami Edukacyjnymi (SPE) mają możliwość kształcenia się. Proces kształcenia powinien być dostosowany do ich specjalnych potrzeb edukacyjnych. edukacyjnych roku 1993 ustawa o systemie oświaty została zaktualizowana (sprecyzowano zasady kształcenia integracyjnego np. w przedszkolu grupa integracyjna może liczyć od 15-18 dzieci, w tym 3-5 ze SPE). Szkoły mogą zatrudniać dodatkowych nauczycieli posiadających przygotowanie specjalne. Szkoły zobowiązane są do przygotowania programu, który musi zostać zaakceptowany przez lokalny Wydział Oświaty i Wychowania. Tak skonstruowany system ma pomóc, w zwiększeniu liczby przedszkoli i szkół z grupami integracyjnymi.

Od 1994 roku szkoły podlegają władzom lokalnym, które również pomagają w rozwoju integracji w szkolnictwie. Władze centralne od 1998 roku przeznaczają zwiększone środki finansowe dla uczniów ze SPE, które poprzez organy lokalne trafiają do szkół. Na edukację uczniów ze SPE w klasach integracyjnych przeznaczane są czterokrotnie większe środki finansowe niż na uczniów pełnosprawnych. Od 1998 roku władze lokalne są odpowiedzialne za tworzenie nowych placówek integracyjnych, tworzenie programów, obiektów i organizowanie transportu dla uczniów ze SPE.

Aktualne prawo nakłada obowiązek nauki na dzieci w wieku 6-17 lat. Pomoc dla szkół powszechnych organizowana jest na poziomie lokalnym. Rząd przeznacza dodatkowe środki finansowe na dostosowanie obiektów i wyposażenie dzieci ze SPE, aby zapewnić im odpowiednie warunki do nauki. [Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych](#) (PFRON) również wspiera finansowo szkoły poprzez współfinansowanie przystosowania budynków i zakupu sprzętu specjalistycznego.